

Յաւ էր մեզ արդարեւ գուժատու լինել մեր ընթերցողաց այն պիտի անձի մը անակնկալ մահուան համար, որոյ կեանքը՝ անգիւտ դանձ էր սիրելի ազգիս, և մահն ալ անդարմանելի կորուստ. այն է Պալիեան Վսեմաշուք Կարապետ Միրայն։ Հայ ազգը, և արդի վիճակի Հայ սերունդը զգաց և պիտի զգայ յապագայս, և ցաւօք սրտի պիտի յիշէ միշտ Վսեմաշուք Միրայիս կորուստը, որոյ ձիւքերն և գործքերը մէկ մէկ առաքինութեան տիպարներ էին, եւ իւր վարքը կը համարձակիմք ըսել՝ բարոյական եւ աւետարանական առաքինութեանց գրքոյկ մըն էր, զոր անտարբեր աչօք կարդաց Հայը ի կենդանութեան Հանգուցելոյն, ոյլ զինի մահուան ոսկեդրոշմ պիտի քանդակուին կենդանի տախտակներու վերայ յանմահ յիշատակ Պալիեան ազնուափայլ Վերդաստանին։ Ս'եր և որ եւ իցէ մէկու մը տալիք գովեստները, որ մարդկային շնչոյ արգիւնք են միայն, չունին երբէք արժողութիւն մի այն երանութեան առջեւ, որում արժանացած է հանգուցելոյն երջանիկ հոգին։ Տարապայման վնճ մը՝ զոր բացաւ նա ազգին սրտին մէջ, անգունդ մը՝ զոր իւր բարեպաշտական և ազգասիրական արդիւնքներովը լցուցած էր, ուրիշ կերպով կարելի չէ լեցնել, բայց եթէ այն մեծամեծ ակնկալութիւններով՝ զոր ունիմք ազգովին իւր բարեյիշտպակ և ազնուածնունդ որդւոցը վերայ. որոնք ոչ այնչափ փարթամութեան և աշխարհային վաղանցիկ գանձերուն՝ որչափ իրենց Հօրը աստուածահաճոյ վարուցն ու առաքինութեանցը ժառանգորդ պիտի ըլլան, և այն ժամանակը պիտի ըսէ ներկայ և ապագայ Հայը թէ՛ Պալիեան Կարապետ Միրայն ողջ է և կենդանի է իւր զաւակացը վերայ։ Սուրբ Միւսր, որ զանազան առիթներու մէջ վայելած է լուսահոգւոյն շնորհքները և բարիքը, փութաց կիրակի օր աստուածային պաշտօն և պատարագ մատուցանել իւր հոգւոյն համար։ Ներկայ էին սոյն հոգեւոր և սրտաբուխ հանգիսիս խառնագաւորաց դպրոցի քրտանի չափ սանունքը, որոնք ի պատիւ հանգուցելոյն առաջին անգամ դպրութիւն ըրին սուրբ Յակովբայ մայր եկեղեցւոյն մէջ. և Մեն. Սրբազան Պատրիարք Հայրն ալ առանձին ատենախօսութեամբ Վսեմաշուք Միրային ազգասիրական գործքերն կենդանի նկարագրելով, իւր ցաւակցութիւնը յայանց հրաւիրելով զժողովուրդը աղօթել նորա հոգւոյն համար։